

PIRMA DALIS

1

— Viskas baigta.

Jie ūmai patenka vienas kitam į akiratį: Karisė sunkiai alsuoja, burbulo formos šalną pildo švokštimo sklidina panika.

— Šūdas, — priduria. — Aš mirsiu.

Bando įsikibti į Maksą, bet judesys jį nubloškia šalin ir Karisė negali jo pasiekti.

— Nieko panašaus.

— Mes žūsime, — Makso šalme, stikliniame rutulyje, tankių kvėptelėjimų pertraukiamas kapotas jos balsas skamba griausmingai. — O dieve...

— Nekalbėk taip, — sako jis.

— Tikrai neišsigelbėsime. O dieve...

Abu krinta atvirame kosmose, sukdamiės tolsta nuo savo laivo ir primena du puantilistinio paveikslo taškelius beribėje tamsioje drobėje.

— Mes nežūsime.

Maksas dairosi, bet nemato nieko, kas jiems pagelbėtų, — nieko, išskyrus kairėje pusėje juoduojančią bedugnę visatą ir dešinėje pakibusią nuostabiai spalvingą Žemę. Tiesdamas ranką mėgina sugriebti Karisės koją. Pirštų galais perbraukia jai per batą ir vėl ima nevaldomai suktis.

— Kaip gali būti toks ramus? Velniai rautų!

— Liaukis, Kare. Suimk save į rankas.

Karisės koja pralekia priešais jo akis, o Makso veidas šasteli palei jos kelius.

— Ką mums daryti?

Jis kiek įmanydamas pritraukia kojas prie kūno ir mėgindamas įveikti paniką ima spėlioti, ar pajęgtų atsispirti

šiam sukimuisi. Pakeisti sukimosi ašį? Atspirties tašką. Atsakymo nežino.

— Kol kas nežinau, — atsiliepia. — Bet tau reikia apsiraminti, kad galėtume rasti kokią nors išeitį.

— O dieve, — ji mataruoja rankomis ir kojomis, siekia bet kokiomis priemonėmis ištrūkti iš trajektorijos, kuria jie sklendžia tolyn nuo erdvėlaivio, deja, pastangos nueina perniek. — Ką, po velnių, darysime?

Smūgio banga Karisę paveikė stipriau, todėl ji sukasi didesniu tempu nei jis.

— Kare, atstumas didėja ir tarp mūsų, todėl netrukus nebepasieksime vienas kito.

— Krintame skirtingomis trajektorijomis...

— Taip, — jis trumpam nuščiūva ir svarsto. — Mes turėtume suartėti. Tuoju pat.

— Gerai.

— Sulig trimis mestelėk rankas į priekį tarsi nerdama į baseiną, — Maksas jai parodo judesį. — Ir kuo labiau sulenk viršutinę kūno dalį. Aš atkišiu kojas į tave, ir tu jas nutversi. Gerai?

— Sulig trimis.

Jų garso kanaluose pasigirsta traškėjimas.

— Vienas. Du...

— Palauk! — Karisė pakelia ranką. — Galbūt smūgis galėtų pakeisti mūsų kryptį ir nusvesti atgal prie „Laerto“?

„Laertas“ matiniu juodu korpusu, kuriame nematyti jokių švieselių, apleistas kybo virš judviejų, tartum nakties tamsoje praslenkantis laivas.

— Apie ką tu šneki?

— Jeigu vienas stipriai trenksis į kitą, ar atatranka bloks mudu atgal link erdvėlaivio?

Maksas pamąsto. Galbūt. *Galbūt?*

— Ne. Pirmiausia susiriškime, paskui tuo pasirūpinsime. Kol dar ne vėlu — nenoriu tavęs čia pamesti. Pasirengusi?

— Taip.

— *Dabar.*

Karisė visu kūnu palinksta į priekį, jis savo ruožtu išriečia nugarą. Jos rankos šauna pirmyn, Maksas atmeta kojas link Karisės; sekundę jiedu pakimba it kabutės, bet galop prisigretina ir susilygina. Ji apglėbia Makso batus.

— Aš laikaui tave.

Nukreipę galvas į skirtingas puses, jie rankomis lėtai stumiasi pagal laikrodžio rodyklę, kol pagaliau susiduria akis į akį.

— Labas, — Karisė apkabina jo sprandą.

Maksas iškrapšto iš kišenės lyną ir, šiam plevenant erdvėje, juodu švelniai apvyturiuoja.

Jis lengviau atsikvepia.

— Mums reikalingas planas, — taip taręs, dirsteli į kosmoso šešėliuose slypintį „Laertą“, nuo kurio jie nenumaldomai tolsta. — Reikalinga pagalba.

Karisė, persikrausčiusi jam už nugaros, naršo sidabrinio skafandro kuprinę.

— Kas mums padės? Nė gyvos dvasios nematėme jau...

— Žinau.

— Mes turime žibintus, vandens, lyną, — vardina ji. — Ir kodėl palikome propelentą? Kokie kvailiai!

— Mums teko bandyti...

— Kodėl taip skubėjome? Kodėl neleidai man grįžti ir paimti azoto...

— Juk buvo *avarinė situacija*. Ką turėjau daryti? Stebėti, kaip susitraukia tavo galva, kol dūsti ir miršti?

Ji grįžta į priekį ir, kai abiejų šalmai susiglaudžia, priekaištingai nužvelgia Maksą.

— Puikiai žinai, kad taip nebūna. EVKA sakė, kad galvos susitraukimas tėra dvidešimt pirmo amžiaus mitas, kurį skleidė prasti filmai.

— EVKA daug ką sakė. Pavyzdžiui, kad mums negresia jokie pavojai, kad nenutiks nieko blogo, — Maksas sutekšena per mėlyną Europijos vaivadijų kosmoso agentūros emblema ant savo skafandro rankovės. — Be to, jei pameni, liepė mums pasirašyti dokumentus, jog atsisakome pretenzijų, susijusių su netinkamai įvertintais rizikos faktoriais.

— Negaliu patikėti, kad tai vyksta, — Karisė pasidairo. — Gal susisiekiame su Osriku?

— Taip. Žinoma. Taip! — Maksas ją stipriai apkabina.

Kai ji užtraukia refleksinę movą viršum savo krumplių ir pavizgena pirštais, tinklelio juosta sureaguoja į raumenų virpesius ir barbenimą per nematomą klaviatūrą.

Osrikai, mano žinias gauni?

Ji palaukia.

Osrikai, tu ten?

Aš čia, Karise. Po dzingtelėjimo, atsklidusio iš garso kanalo, kairėje šalmo pusėje nušvinta mėlyni žodžiai.

— Ačiū dievui. Maksai, aš užmezgiau ryšį su Osriku.

Ar galėtum išsiųsti pagalbos prašymą?

Suprantama, Karise. Į ką norėtum kreiptis?

Į bazę? EVKA? Bet ką?

— Dėl visa ko paklausk, ar netoliese yra kitų erdvėlaivių, — sako Maksas.

Osrikai, galbūt netoliese skrenda koks nors laivas, kuris mus išgelbėtų?

Ne, Karise. Atleisk.

Įsitikinęs?

Taip, Karise. Atleisk.

Ar gali bendrauti su Žeme?

Ne, Karise. Atleisk.

Kai ji iš nevilties užrėkia, šalme ir garso kanale nuskamba deformuotas garsas.

Kodėl ne?

Per avariją sugedo mano receptoriai. Maksas, regis, jį taisė, kai mums ėmė trūkti deguonies, Karise.

Šūdas.

Atsiprašau, Karise?

Nepyk, Osrikai, į tekstą įsivėlė klaida.

Jokių problemų, Karise.

Mes pakliuvome į rimtą bėdą. Ar padėtum?

Kaip jums padėti, Karise?

Ji atsидūsta.

— Šnekėdama su tuo daiktu, sukinėjuos ratais.

Maksas delnu pabrūžuoja jos skafandro rankovę.

— Aš nespėjau prisijungti refleksinės movos, tad kol kas su juo bendrauti reikės tau. Išsiaiškink, ką tik įmanoma. Netoliese yra kokių transporterių?

Karise pakrato galvą.

Osrikai, suvizgena pirštais, ar gali pasiųsti „Laertą“ link mūsų?

Atsakymas neigiamas, Karise. Navigacijos sistemos nereguliuoja į komandas.

Ar gali pajudinti laivą?

Atsakymas neigiamas. Navigacijos sistemos nereguliuoja į komandas.

Pakreipti mūsų pusėn?

Atsakymas neigiamas. Navigacijos sistemos nereguliuoja į komandas, kaip ir valdymo sistemos, kurios man leistų pasukti „Laertą“.

Jeigu Karisė būtų įstengusi stvertis už plaukų, ji taip ir būtų padariusi, bet rankos glūdėjo pirštinėse, o rusva kasa — apvaliame stikliniame šalme. Už ausies kaušelio užraito įbrukta saulutė jau buvo kiek išslydusi iš savo vietos.

Ar gali apskaičiuoti, kaip mums sugrįžti į laivą?

Karise, jei tu nieko prieš, norėčiau aptarti svarbesnį klausimą...

Osrikai, apskaičiuok, kaip mudviem parsigauti į „Laertą“.

Padėties analizės programa nurodo, kad dėl dabartinės jūsų judėjimo kreivės į erdvėlaivį nukaktumėte tik tuo atveju, jeigu pasitelktumėte azoto purkštuvus, Karise. Ar jūs turite azoto purkštuvus, Karise?

Osrikai, nereikia kiekvieno sakinio pabaigoje pridėti mano vardo.

Gera.

Dėkui. Ne, propellentą palikome laive. Ar egzistuoja koks kitas būdas?

Luktelėk, kol padėties analizės programa atliks skaičiavimus.

Tik greičiau.

— Pasak Osriko, be azoto purkštuvų į laivą negrįšime.

Makso veidą perkreipia grimasa.

— Tikrai?

Karise? Mes privalome aptarti svarbesnį klausimą...

Minutėlę.

— Ką dar galėtume išbandyti? Osrikas sako, kad navigacijos sistemos išsijungusios. Ar man paklausti...

Karise?

Ką, Osrikai?

Padėties analizės programa perspėja, kad jūsų oro rezervuarai nepilni.

Mudu gana daug laiko praleidome „Laerto“ išorėje.

Likusio oro ir išnaudoto deguonies kiekis nėra lygus bendrajai sumai.

Ką tai reiškia? Kalbėk europiškai, Osrikai. Prašau.

Jūsiškiai oro rezervuarai nebuvo iki galo pripildyti.

Ką?

Be kita ko, padėties analizės programa nustatė, kad jie įtrūkę.

— Ką? — iš nuostabos ji užmiršta, kad Osrikas nieko negirdi, todėl skubiai parašo: *Ką?*

Jūsų deguonies balionai pažeisti, Karise.

Kiek oro mums liko?

— Kare? — prasižioja Maksas.

Atlieku skaičiavimus...

Paskubėk, Osrikai.

Deja, judviem deguonies užteks tik devyniasdešimčiai minučių, Karise.

Devyniasdešimt minučių

— Kare? Kas vyksta? — Maksas suima ją už pečių, bet jos tai nenuramina. — Ką Osrikas pranešė?

Atleisk, kad sakinio gale pridėjau „Karise“, Karise.

— Devyniasdešimt minučių, — ištaria ji sunkiai šnpuodama. — Deguonies mums užteks tiktai devyniasdešimčiai minučių.

Jis atšlyja sukrėstas.

— Negali būti. Neįmanoma. Oro turėjo likti mažiausiai keturioms penkioms valandoms. Mes...

— Mes mirsime, Maksai. Visai netrukus, — mintyse ieškodama tinkamų žodžių, Karisė tramdo ašaras.

— Privalome tuojau pat nusigauti į „Laertą“, — galų gale sako jis. — Bet pirmiausia liaukis panikavusi. Taip greičiau išnaudoji deguonį.

— Balionai pažeisti.

Maksas krūpteli.

— Tikrai? Šiuo metu?

— Taip. Anot Osriko, rezervuarai įtrūkę.

— Abu?

— Abu.

— Šūdas, — šįkart nusikeikia Maksas. — Būtų geriausia juos tuojau pat užtaisyti.

Jis žiūri į Karisę, vertindamas jos panikos mastą.

— Ar man surasti skylę taviškiame, kol atgausi kvapą?

— Ne, viskas gerai, — pareiškia ji, nors širdis tebesidaužo krūtinėje. — Iš pradžių pasirūpinsiu tavimi.

Karisė atlaisvina saitą, ir juodu truputį nutolsta vienas nuo kito — beveik kaip baleto šokėjai.

— Parodyk sniego angelą, — liepia įsikibusi jam į riešą bei kulkšnį.

Vienasluoksni medžiaga, kuri glaudžiasi prie Makso odos, minkšta palytėti, ji hermetiška, atspari vakuumui, tartum plaukimo kostiumas, sukryžmintas su grandininiais šarvais, bet itin lankstus ir nė kiek nekaustantis žmogaus judesių.

— Tik nepaleisk manęs, — paprašo ji.

Maksas praskečia galūnes, pakibęs ties jos liemeniu. Karisė riečiasi dvilinka, idant skafandro paviršius būtų akių lygyje, bet pirštų nuo jo rankos neatgniaužia. Užduotis sudėtinga, nes jie nepaliaujamai juda — krinta tamsoje lyg bloga lemiančioje nežemiškoje stichijoje.

Ji skubiai nužvelgia ir delnu perbraukia sidabru tviskančią metalinę kuprinę. Kiekvienas šios sektorius padalintas glotniomis identiškomis rievėmis, ir papildomą atspalvį suteikia jiems šone įtvirtintas ekranėlis su mėlynais rodmenimis. Karisė tyrinėja deguonies balioną iš visų pusių, kol pagaliau apačioje įžiūri srūvančių oro molekulių dūmelį, kuris plika akimi būtų kone nepastebimas, jei tik ji desperatiškai neieškotų trūkio vietos ir jei minėtos molekulės nepleventų erdvėje, išsivadavusios iš gravitacijos nelaisvės.

— Radau.

Kelio kišenėje ji sugraibo vieną iš pleistrų, visuomet lengvai pasiekiamų lopymo reikmenų, užklijuoja plyšį balione ir suglosto juostelę, kad molekulės nepraslystų pro jos kraštus.

— Baigė? — paklausia Maksas.

Osrikai, suvizgena pirštais Karisė, ar skylutė užtaisyta?

Šalmo stikle mėlynuojantį tekstą papildė savotiškai raminantis dzingtelėjimas.

Atsakymas teigiamas, Karise.

— Taip, baigiau, — ji linkteli Maksui ir sunkiai atsidūsta.

— Ką gi, metas sutvarkyti tavo skafandrą.

Karisė dvejoja.

— Taip neturėjo nutikti — mums nė nederėtų čia būti.

— Susimildama.

— Oro liko tik devyniasdešimčiai minučių.

Nebesusivaldžiusi ji sukūčkioja, trumpu raudos proveržiu nustelbia Makso drąsinimus ir veide atsispindinčią ramybę, po kuria jis stengiasi pasislėpti kiekvieną sykį, kai patiria įtampą. Atsiriboja nuo konflikto, streso, ją užliejančių stiprių emocijų — taip jis elgiasi. Po minutės suskels sąmojį.

— Nežinau, kaip tu, bet aš „Bendramintėje“ parašysiu labai prastą atsiliepimą apie kosmines keliones.

— Užsičiaupk, Maksai, — liepia Karisė, nors jo nuspėjamas kiek apramina. — Dabar ne laikas tavo nevykusiam humorui.

— Be abejo.

Jis amžinai laidydavo juokus netinkamiausiais momentais: per astronautų mokymus, laidotuves, pirmąją jų pažintį.

— Ką darysime?

— Apsiraminsime ir vėl susitelksime, o tada aš tave išgelbėsiu, — Maksas nusišypso. — Kaip visada.

Jie susipažino prabėgus trims mėnesiams nuo rotacinio ciklo pradžios, kai Karisė, neseniai persikėlusį į naują Europijos didmiestį, čionykštėje kalbų laboratorijoje bandė pagilinti lingvistines žinias.

— Mano kolega atsikraustė iš Vienuoliktosios vaivadijos, — instruktoriui tarė ji, — todėl man reikia pramokti šiuolaikinės graikų kalbos.

Laboratorijoje, stilizuotoje kaip retro kavinė, plieskė į lubas įmontuoti šviestuvai, stovėjo dirbtinė oda apmuštos sofas ir tvyrojo kvapas, kuris dvelkia nuo tūkstančio keptuvėje perskrudintų prastos kokybės arabikos kavos pupelių. Už jos darbo vietos kabantis ryškiaspalvis plakatas skelbė: „Išmokę penkias kalbas, galėsite susišnekėti su 78 procentais Žemės gyventojų.“

Kai instruktorius pyptelėjo ir nusidažė žalsvu blizgesiu, viršum Karisės darbastalio iškilo nuorodų bei kursų projekcijos.

— Ačiū.

Ji užsitraukė refleksinę movą ant rankų ir ėmėsi nedėkin-
go darbo — kopijuoti graikų alfabetą. Per trečią ratą, įveiku-
si pusę raidyno, atsiminė vakarienę. Ant trijų sienų realiuoju
laiku šniokštė informacijos krioklys: „Sienų upėmis“ almėjo
nenutrūkstantys žinių, orų prognozių, naujausių pranešimų
srautai. Karisė greitai surinko užklausą vietiniame „Bendra-
mintės“ tinklo kanale. *Ar kas žino, kur 6-ojoje vaivadijoje ga-
lėčiau nusipirkti žąsies taukų?* Ispaniškai nepriekaištingai pa-
rašyti žodžiai kelias sekundes pulsavo sienoje, kol prasmego
tėkmėje komentary, pasiteiravimų, juokelių, įvairiomis kal-
bomis plūstančių iš visų vaivadijų. Ji priėjo iki omegos ir ėmė
nuo galo rašyti graikų abėcėlę.

Dzingt. Karisė pakėlė akis; kažkas jai atsakė.

Kam šiais laikais tau prireikė žąsies taukų? Tekstas pran-
cūziškas.

Apimta maištingos nuotakos, ji atsiliepė kataloniškai:
Gaminuosi valgyti.

Dzingt. Rumuniškai: *Kodėl šiais laikais tu gaminiesi val-
gyti?*

Portugališkai: *Kepsiu bulves.*

Vokiškai: *Aš klausiau, kodėl gaminsiesi valgyti?*

Karisė stokojo germanistikos įgūdžių, todėl, jausdama, kaip lūpų kampučius virpina šypsena, paaiškino itališkai: *Dėl naujų kaimynų. Norėčiau juos pavaišinti traškiomis keptomis bulvytėmis. Turi kokių nors minčių?*

Apie tavo kaimynus? Atsakyta itališkai. *Nė vienos. Atleisk.*

Lingvistinėje dvikovoje kalbos pasikartojimas reiškė nedidelę pergalę, todėl dabar ji nusišypsojo nesivaržydama.

O gal pats esi vienas iš mano kaimynų? Galimas daiktas, tada tave pavaišinsiu tokiais guminėmis bulvėmis, kad atrodys, lyg žiaumotum elastingus kamuoliukus. Ar tuomet nepasigailėsi, jog nepadėjai man rasti žąsies taukų?

Dzingt.

Aš nepatikiu nepažįstamiesiems ruošti man maisto.

Betgi nepažįstamieji maitina tave rotaciniuose restoranuose.

Tai kad ne. Man bėdų nekyla, mat pats esu virtuvės šefas.

Karisė padarė trumpą pauzę.

Dirbi rotaciniame restorane?

Aha.

Nuostabu. Galbūt man ką patarsi dėl kepimo? Ar žinai, kur netoliese galėčiau rasti žąsies taukų?

Jokio atsakymo.

Prašau? Ji šypsniuku sušvelnino toną.

Dzingt. *Užsuk į klasikinę savitarnos parduotuvę, kuri veikia greta Passeig del Born gatvės.*

Dėkui.

Nori tikėt, nori ne, bet ten netgi šiais laikais prekiaujama ir konservuotu maistu.

„Šiuos laikus“ paminėjai jau trečią kartą, atsiliepė Karisė. Jie tave apsėdę.

Kaip ir bet kurį kitą žmogų. Tiek daug visko pasikeitė.

Teisybė. Ačiū už pagalbą. Į parduotuvę nueisiu kiek vėliau. Ji šeštą sykį perrašė graikų alfabetą ir nuo riešų nusitraukė refleksinės movos tinklelius, mintyse girdėdama „keptos bulvės“ septyniomis kalbomis.

Karisė žengė laukan į žavingą rugsėjo vakarą, kur virš griuvėsių dvelkė kutenantis vėjelis. Iš seniai suirusių namų mūrų ir pamatų kyšojo glotnūs stiklo ir plieno statiniai; išsaugoti vaiduokliški kiautai tapo struktūriniu naujintelių interjerų atrama. Vienur kitur driekėsi likę skersgatviai ir stiebėsi plieninėmis sijomis sutvirtintos tinkuotos aukštos sienos. Griuvėsiai pilni patalpų, aptvertų gigantiškomis stiklo plokštėmis: tviskantis modernumas buvo įbruktas į sueižėjusias senovines konstrukcijas lyg smulkesnė matrioška — į didesnę.

Dienos šviesa blėso, įgavo oranžinį atspalvį, kol Karisė ėjo per kavinių pilnas aikštes, plikus dilbius spausdama prie krūtinės ir dėl vėluojančio atnaujinti informaciją savo lusto stabtelėdama ties kiekviena sankryža. „Nenusimink, brangute, tai niekada neatsitiks“, — pasigirdo raginimas, ir ji irzliai apvertė riešą.

— Jeigu meteorai pradės naikinti žmoniją, aš žinau, kas pirmas turėtų būti nušluotas nuo žemės paviršiaus, — burbtelėjo, kai lustas galiausiai parodė, kokia kryptimi eiti.

Ji pasuko į akmenimis grįstą plačią gatvę, apsodintą medžiais ir apstatytą krautuvėlėmis suklypusiais nuo senumo fasadais, kuriuos prilaikė metaliniai statramsčiai. Vieną siaurą tarpdurį dengė margaspalvių karoliukų užuolaida, o virš vitrinos švietė pavadinimas: *Fokso parduotuvės*. Lauke stovėjo reklaminis laikraščio stendas su pagrindine antrašte: „Jungtinėse Valstijose radiacija pagaliau nukrito iki saugaus lygio!“

Abipus durų buvo išrikiuoti senamadiški vieliniai krepšeliai ir vežimėliai. Karisė pastūmė į šoną karoliukus ir, šiems ritmingai barškant, žengė vidun.

Aštuntame tarpueilyje klūpėjo vaikinai ir krovė į lentyną konservus.

— Nepyk, kad trukdau, — tarė ji, — bet kur ieškoti žąsies taukų, jei tik jais prekiaujate?

Vyrukas atsigrįžo. Mažumėlę garbanoti tamsūs plaukai krito ant smagiai žybčiojančių mėlynų akių, tarsi viešnia būtų nesupratusi kažkokio juokelio.

— Tu veikiausiai esi Karisė.

Konservais užpildęs lentynėlę, jis pakilo nuo grindų ir padavė merginai vieną skardinę.

— Mes neseniai bendravome. Labas, — pasisveikino.

Ji sutrikusi ištiesė ranką ir perėmė metalinę dėžutę.

— Su tavimi... sekundėlę. Kur?

— Per „Bendramintę“.

— Betgi sakei... juk tu dirbi virtuvės šefu? Rotaciniame restorane?

— Ne. Taip. Beveik, — jam užteko padorumo nurausti. — Bent jau manau, kad juo tapsiu. Per pastarąjį rotacinį ciklą išėjau visą mokymų programą, taigi manau, kad vienas iš vietinių restoranų mane priims. Kai tik susirasiu žmogų, kuris man padės prižiūrėti šeimos verslą, — jis gestu aprodė parduotuvę, — paliksiu visa tai, tikiuosi.

— Aišku, — pasakė Karisė, rankose vartydama žąsies taukų skardinę. — Manau, talkininką rasi.

— Dėkui. Kuo pati užsiimi?

— Skraidinu...

— Aitvarus?

— Daugkartinius orbitinius erdvėlaivius.

Veido mina išdavė, kad atsakymas padarė jam įspūdį.

— Jėga.

Ji žingtelėjo atbula.

— Atleisk, man reikia lėkti, kad nepavėluočiau paruošti vakarienės. Ačiū už pagalbą, ir... buvo malonu susipažinti.

— Jokių problemų. Beje, aš esu Maksas.

— Karisė, — ji negrabiai kyštelėjo ranką, ir vyrukas ją paspaudė. — Kaip aptikai mano užklausą?

— Užklausas su raktažodžiais apie maistą „Bendramintė“ nukreipia čia. Jos visos taip pažymėtos, kad į jas atsakytų restoranai ir parduotuvės.

— Logiška, — Karisė linktelėjo ir pasisuko išeiti.

— Ir dar mano dėmesį patraukė žavi tavo paskyros nuotrauka! — įkandin šūktelėjo Maksas.

Ji metė akį per petį.

— Parduotuvės vedėjas, virtuvės šefas ir internetinis persekiotojas? Veiklos turi su kaupu, — linksmai pareiškė.

— Dirbu trimis etatais. Be to, atsiliepei prancūziškai — kalba, kuria bendravau per praeitą savo rotacinį ciklą.

Karisė pakėlė antakį ir atsisuko.

— Rimtai? Maniau, kad per mūsų pokalbį naudojaisi lusto vertimo programa, — ji mostelėjo į Makso riešą.

— Ne-e.

— Jos neprireikė ir man.

Abu nusišypsojo.

— Aš taip pat gyvenau Aštuntojoje vaivadijoje. Prieš du rotacinius ciklus. Pietuose prie jūros, — pasakė ji.

— O aš trejus metus praleidau Paryžiuje. Ten ir pramokau gaminti valgi. Sugebu iškepti nepaprastai gardžią suflė.

— Klausyk, — po akimirkos kreipėsi ji, — šiandien vakarienės pasikviečiau kelis naujus kaimynus, nedidelį būrelį

žmonių, kad su jais artimiau susidraugaučiau. Nerengiu jokio prašmatnaus pobūvio, nes kompanijos nė velnio nepažįstu. Norėtum prisidėti?

— Su džiaugsmu. O kuris iš jų velnias?

— Taip sakoma, ir tiek. Iš šypsniu matau, jog tai žinai ir viso labo mane erzini. Pašaipas pridėsiu prie tavo ydų sąrašo, greta punkto apie šioją tokį polinkį į persekiojimą. Ateisi? Aštuntą vakaro? Persiūsiu tau adresą. Gali ką nors atsinešti. Bet ką, — mergina antrą sykį linktelėjo, nusigręžė ir pajudėjo iš vietos. — Gera. Iki greito pasimatymo.

Nuo šešių vyno taurių ir vandens stiklinių krito žvakių liepsnų atšvaitai — vakarėlis buvo pačiame įkarštyje. Karisė svetainėje įjungė du milžiniškus sienų upių ekranus: viename sruvo naujienų tėkmė, kitame plūdo „Bendramintės“ tinklą užlieję plepalai — ji suteikė tekstams šiltą oranžinę spalvą. Balkoną, pritvirtintą prie senovinio ispaniško pastato fasado, supo metalinis aptvaras, nuo kurio strypų į kambary drikėsi šešėliai, pro archajiškas langines prasismelkdavo jūros ošimas. Švedišką stalą buvo nukrautas vištiena, daržovėmis, Jorkšyro pudingais ir Karisės išreklamuotomis keptomis bulvytėmis.

— Jorkšyro pudingai su vištiena? — paklausė Lilijana, viena iš naujųjų Karisės kolegų. — Truputį...

— Netradiciška, — siekdamas serviravimo šaukšto užbaigė Džonas, statybos inžinierius ir priešais gyvenantis naujas kaimynas. — Ten, iš kur esu kilęs, valgome ką širdis geidžia ir nepaisome papročių.

— O iš kur tu kilęs? — Karisė į jį pažvelgė su dėkingumu. Džonas nejaukiai pasimuistė.

— Na, tiksliai nežinau, kaip ir kiti. Bet pirmieji atsiminimai liko iš Trečiosios vaivadijos. Močiutė nusivedė mane užkąsti žuvies su bulvytėmis, o aš tenorėjau pudingo. Elgiausi aiškiai, prie normalaus patiekalo nesiliečiau *amžinybė*. Virėjas iš rotacinio restorano sudėjo du plus du ir atnešė gruzdintą šokoladuką su keptomis bulvytėmis.

Sėdintys už stalo prapliupo juoktis.

— Žinau, žinau. Bet buvau mažas vaikas, ir jo gudrybė pasiteisino — sukirtau viską iki paskutinio trupinio. Kai baigiau, močiutė įteikė man dovanėlę, tad savo lėkštes išgrandydavau ir likusią mėnesio dalį.

— Už tai ir susidaužkime taurėmis, — Lilijana kilstelėjo savąją, ir likusieji pasekė jos pavyzdžiu. — Už švariai išgrandytas lėkštes.

Džonui besišypsant, jų grupė ėmė dzingsėti stiklais.

— Liliana, iš kur atsikraustei tu?

— Reikia sakyti „Lili-j-ana“, — pataisė ji. — Nors „Bendramintės“ tinkle užrašyta kitaip.

— Atleisk, Lilijana, — šįsyk taisyklingai ištarė Džonas. — Tavo vardas labai gražus.

— Kai mama pastoj, abu tėvai leido rotacinį ciklą prie Adrijos jūros, va kodėl davė man tokį vardą, nors pagal kilmę esu tikra afrikietė. Prieš apsistodama čia, gyvenau Pirmojoje vaivadijoje.

— Pagal kilmę, — mažliai pakartojo Olivjė, kurį Karisė sutiko kalbų laboratorijoje ir impulsyviai, iš mandagumo pasikvietė į svečius. — Mes, trečiosios kartos europai, retai kada šnekame apie kilmę.

— Pirmojoje? — Karisė negirdomis nuleido Olivjė repliką. — Kaip tau gyvenimas centrinėje vaivadijoje?

— Utopiškas, — atsakė Lilijana, ir visi prie stalo vėl nusijuokė. — Nors ir labai patetiškas.